

ORANJE TOONT KARAKTER

Niemand had dit resultaat verwacht. Het verjongde Nederlands team wist in Versailles niet van opgeven en speelde zich op La Boulie en Le Golf National naar een prachtige achtste plaats.

De eindsprint van het Nederlands team had resultaat. Op de laatste dag van het WK speelde het kwartet van non-playing captain Robbie van Erven Dorens zich naar een plaats bij de beste acht. In een veld met 45 deelnemende landen is dat een even schitterend als onverwacht resultaat. Halverwege de vierde ronde op Le Golf National zag het er echter allemaal niet zo rooskleurig uit. Terwijl Amerika - zie WK-notities - zich naar de zijn tiende wereldtitel speelde, leek Oranje weg te zakken.

Nederland speelde eerst de tweede negen van de schitterende championshipcourse en na een sublieme start verspeelden Michael Vogel, Robert Jan Derksen, Jeroen Germes en Maarten Lafeber op die mooie, maar cruciale holes vijftien tot en met achttien vijf slagen.

Het viertal liet zich echter niet van de wijs brengen. Zelfs niet toen op de tweede hole (voor Oranje hole elf) een wachttijd van een uur optrad. Deze par-3 had (tegen de wind in) een carry over water van ruim 190 meter. Voor velen vormde dit een probleem en de ene na de andere bal verdween in het meer. Voor sommige teams (Japan!) betekende dit een torenhoge score, maar Nederland overleefde deze hole met twee parren (Vogel en Derksen), een bogey (Germes) en een double-bogey. Alleen Robert Jan Derksen kon de laatste negen holes van het kampioenschap niet imponeren. De speler van Het Rijk van Nijmegen had al een double-bogey op één (zijn tiende hole) en hij verloor daarna nog eens vier slagen, vooral door slecht putten. De 78 die Derksen liet noteren, was bepaald geen ideaal target voor de andere drie. Jeroen Germes was de tweede Nederlander die zijn ronde voltooide.

Benjamin Maarten Lafeber
— had vier meetellende scores.

De 23-jarige Haarlemmer vergat de problemen van de eerste drie ronden en maakte met drie birdies en drie bogeys een score van 72, level par. Maarten Lafeber sloeg zijn drive op de laatste hole in het water en eindigde met een bogey. Desondanks liet de jongeman uit Eindhoven een kleurige 74 noteren.

Michael Vogel tenslotte, speelde zijn tweede negen in 34 slagen voor een totaal van 72.

De 30-jarige routinier finishte in stijl met een uitstekende birdie. De 218 slagen (+2) die Oranje voor de laatste ronde nodig had, de 78 van Derksen viel af, bleek

bepaald niet onder te doen voor die van de toplanden. Sterker nog, alleen Amerika, de nieuwe wereldkampioen, Zweden (derde plaats) en het plotseling uitstekend spelende Brazilië deden het op de vierde dag beter.

Robbie van Erven Dorens, officieel (...) voor het laatst optredend als captain, glunderde van oor tot oor: 'In 1992 werden we achtste met een uiterst geroutineerd team. En nu presteren we het met drie van die jonge kerels warempel wéér. Ik ben ontstellend trots op dit team dat zo veel karakter heeft getoond.'

Steunpilaar van Oranje was onbetwist Michael Vogel. Met een score van level par eindigde de Sassenheimer in het officiële individuele klassement op een schitterende twaalfde plaats.

ONERVAREN

Soms is het heerlijk om ongelijk te hebben. In de voorbeschouwing op de Eisenhower Trophy, de 'andere' benaming voor het wereldkampioenschap landenteams voor heren-amateurs, ging GOLFjournaal er van uit

DAG 1

Amerikaanse journalisten die de Dunhill Cup (Price, Els, Couples, Norman en Montgomerie) laten voor wat het is en naar het WK voor amateurs komen - dan moet er iets aan de hand zijn. En dat 'iets' heet Eldrick 'Tiger' Woods. Achttien jaar jong en nu al een soort legende in de Verenigde Staten. De student aan Stanford University won vorig maand het US Amateur en was, zoals men dat zo correct noemt, de eerste Afro-American die deze titel in de 99-jarige geschiedenis van de Amerikaanse golf federatie veroverde. Woods is dé trekpleister van het wereldkam-

pioenschap en hij belegt na zijn ronde een heuse persconferentie. Bij gebrek aan een adequate ruimte doet de Amerikaan het maar in de hal van het clubhuis van La Boulie. Het wonderkind heeft het over zijn vroege starttijd (half acht), het feit dat de McDonald's hamburgers hier beter zijn dan in Amerika (...), de kou, zijn schouder, zijn foutieve set-up en take-away, die gisteren nog even verholpen zijn O, wat zijn score was? Zeventig, een onder par. Na negen holes was hij nog twee over, maar een birdie en een eagle op de voorlaatste hole repareren de schade. 'Ik maak 70, maar het had een 75 moeten zijn'.

Tiger Woods, de ster van het Amerikaanse team.

Michael Vogel was weer de steunpilaar van het Nederlands team.

Snelle greens - de scoreborden maakten er op Le Golf National uitgebreid gewag van.

Alleen op de laatste dag liet Robert Jan Derksen het afweten.

dat het niet reëel was te verwachten dat Oranje het succes van twee jaar geleden, een achtste plaats, zou evenaren. Met dit grotendeels onervaren team moesten we al tevreden zijn als het team van Robbie van Erven Dorens tussen de vijftiende en vijfentwintigste plaats zou eindigen. Na het succes tijdens het WK'92 in Vancouver was het immers al duidelijk dat het team Muntz-Nolte-Vogel-Oege Goslings niet intact zou blijven. Muntz werd - een jaar later - professional, Nolte stopte met topgolf, Oege Goslings ging zich volledig op zijn studie medicijnen richten. Naast Michael Vogel, zo leek het toen, zouden Maarten van den Berg en Niels Boysen de kern van het 'nieuwe' Oranje moeten worden.

SELECTIE

Vogel was er in Versailles inderdaad bij, maar de twee spelers van De Haar ontbraken op het appel. Van den Berg tobt al maanden met een lastige schouderblessure en bij Boysen ontbrak het bij de kwalificatiewedstrijden aan vorm of spirit - waarschijnlijk zelfs aan beide.

Jeroen Germes, Maarten Lafeber en Robert Jan Derksen speelden zich rechtstreeks in het team. De Technische Commissie Heren van de NGF gaf de wildcard, zoals te verwachten was, aan Michael Vogel.

Met drie WK-debutanten leek er dus geen succes voor Nederland weggelegd en toen Jeroen Germes ronde een (op La Boulie) met een viervoudige bogey begon. Hij speelde zijn eerste negen (de *back nine* van de schitteren-

de La Vallée-course) in 45 slagen (tien boven par) en liet uiteindelijk een desastreuze 86 noteren.

Gelukkig deed Robert Jan Derksen het een stuk beter. De 20-jarige student uit Nijmegen maakte op de eerste negen twee birdies en twee bogeys (level par). Toen hij veertien birdiede en op de 439 meter lange zeventiende hole een eagle maakte (driver, ijzer-8, uitgeholede bunker-slag), was Derksen zelfs drie onder!

Helaas was er voor hem op achttien geen succes weggelegd. Op deze lange par-4 (409 meter lang, uphill en een uiterst lastige green) hookte Derksen zijn teeshot tussen de bomen.

Na een aantal omzwervingen op en rond de green kwam de Nederlander er met een triple bogey af. 'En toch nog level par gespeeld', verzuchtte

hij. 'Jammer, maar in mijn eerste WK-ronde moet ik hier maar tevreden mee zijn.'

Michael Vogel was drie onder na vier, maar kon aan die bliksemstart geen vervolg geven. Hij maakte bogeys op zeven en zeventien plus een double bogey op negen. Met een totaal van 72 (een boven par) was Vogel niet ontevreden. 'Maar er had meer ingezet.'

Veel hing vervolgens af van Maarten Lafeber, de 19-jarige benjamin van Oranje. De Eindhovense scholier had zijn dag niet, liep mopperend rond, en maakte uiteindelijk een uiterst teleurstellende 79. Met 222 slagen (+9) bezette Nederland na de eerste dag de gedeelde dertiende plaats. 'Rondes als deze', vond captain Robbie van Erven Dorens, 'bewijzen eens temeer dat wij op

Jeroen Germes: goed besluit van een moeilijk toernooi.

DAG 2

De twee debutanten, Algerije en Letland, houden zich goed. Algerije is in het 'bezit' van een zanderige baan die in de droge periode niet bespeelbaar is en Letland heeft, volgens de een wel, maar volgens de ander nog niet eens een course. Hoe het ook zij, de vier Letten wonen geen van allen in de Baltische staat. Hun ouders en grootouders zagen voor de Tweede Wereldoorlog de bui van de Sovjet-dreiging hangen en emigreerden naar Zweden. Het Letse/Zweedse kwartet bestaat uit vader Dzintars Viegļins, zijn zoons Joackim en Elias en Janis Ritums. Ze hebben geen geld voor een

hotel en verblijven in een camper die op de parkeerplaats van Le Golf National staat. Dzintars is invaller, want de oorspronkelijke vierde man viel een paar weken voor het toernooi van een paard en brak zijn pols. Viegļins sr. begint zijn toernooi met een 115 (34 boven par), maar hij blijft lachen...

Algerije bezet de 43ste plaats, Letland is met een 41ste positie zelfs nog iets beter.

De arme Koreaan Joo Il Lee is de hoofdpersoon in een minidrama. De Aziat slaat op de par-3 elfde hole drie ballen het water in en maakt met exemplaar nummer vier ook nog een 3-putt. Hij moet een '10' op zijn scorekaart noteren. Lee

gaat van twee boven par naar negen boven. Hij maakt uiteindelijk een 82.

De president van de Franse Federatie, de almachtige Claude Roger Cartier is boos - en niet zo'n klein beetje ook. Na de eerste dag stond het Franse team zestiende. Een donderspeech van captain François Illouz had echter geen effect: in de tweede ronde zakte zijn kwartet naar de zeventiende plaats.

Op Le Golf National, waar de spelers ieder grassprietje zouden moeten kennen, is La France elf over par (69-74-75-76).

Cartier vindt het maar niks dat de spelers omringd worden door tal van familieleden,

De mannen achter het succes van Oranje: coach Tom O'Mahoney en captain Robbie van Erven Dorens.

razendsnelle greens als hier op La Boulie, moeilijk uit de voeten kunnen. Waarom zijn er zulke greens in Nederland alleen maar als het Heineken Open wordt gespeeld?

TIENDE PLAATS

De tweede ronde van het WK speelde Nederland op Le Golf National, de trots van golfend Frankrijk. 'Het klinkt misschien gek', zei coach Tom O'Mahoney in de vroege ochtenduren. 'Maar het is vandaag in eerste instantie belangrijk om bij de beste 24 te blijven, want die spelen ook in het weekeinde op deze baan. Bovendien hebben we dan aan ons hoofdoel voldaan: bij de beste 25 eindigen.'

'Niet slecht, maar het kon beter', concludeerde Robbie van Erven Dorens een paar uur later. Met een totaal van 217 slagen (+1) klom zijn team naar de met Noorwegen en Canada gedeelde tiende plaats.

Voormalige en huidige captain: Joan Dudok van Heel (WK 1969) en Robbie van Erven Dorens.

Michael Vogel:

'Ik heb goed geslagen en degelijk geput. Ja, ik mag wel zeggen dat ik zeer tevreden ben over het toernooi. Door het gebruik van twee verschillende banen gedurende de laatste twee WK's is er veel van de sfeer verloren gegaan. De support van de aanwezige Nederlanders heeft veel goed gemaakt. Het was leuk om mijn vriendin erbij te hebben en we zijn enorm gestimuleerd door de in Frankrijk wonende Nederlanders. Een goede voorbereiding voor dit toernooi is onontbeerlijk. Het zal veel energie vergen om bij de subtop te blijven behoren, maar het kan.'

Maarten Lafeber:

'Dit WK was veel grootser dan bijvoorbeeld een ELTK. Al die verschillende nationaliteiten en de beste spelers ter wereld. Ik heb veel geleerd door naar ze te kijken. Ook heb ik geleerd dat je in zo'n belangrijke teamwedstrijd veel verstandiger moet spelen. Soms moet je jezelf dwingen een veilige slag te kiezen. Mijn putten op La Boulie was verschrikkelijk. Daarna ging het veel beter. He was fijn dat Tom O'Mahoney er als coach bij was. Die kan je na zo'n rondje weer even recht zetten. Het was zwaar, vooral mentaal, maar de support die we hadden was enorm. Dank ook aan Barbara (vriendin) voor het caddiën.'

Jeroen Germes:

'De eerste keer aan een wereldkampioenschap meedoen geeft een apart gevoel. Ik kreeg een spanning die erg aan mijn zelfver-

trouwen begon te knagen. Mijn eerste rondje was dan ook een ramp. Er was weer werk voor Tom aan de winkel. De volgende twee ronden ging het al veel beter en ik heb de laatste ronde uit kunnen halen. Ik vond Golf National een fantastische wedstrijdbaan, maar La Boulie is misschien wel mooier. Het is gigantisch om met al die goede spelers in een toernooi te zitten. Het is anders dan bijvoorbeeld het Heineken Open, omdat ik daar als drijfveer had om professionals te verslaan. Hier moet je laten zien dat je je plaats waard bent. Ik vond het een fantastische ervaring.'

Robert Jan Derksen:

'Natuurlijk vind ik het waardeloos dat ik op de laatste dag een 78 maak, maar voor de rest was het natuurlijk een goed toernooi. Toch kan het allemaal nog beter. Het is onzin om zo'n tegenvallende score te wijten aan het feit dat dit mijn eerste WK is. Waarom zou je niet meteen goed presteren? De druk was groot, maar daar heb ik niet echt last van gehad. Ik heb de laatste dagen veel geleerd. Ook dat je goed spelen en goed scoren niet altijd hetzelfde is. Voor mijn gevoel speelde ik in de derde ronde minder goed, maar toen maakte ik wel een 74. Op de laatste dag speelde ik met een Japanner en een Canadees, die van tee tot green zeker niet beter waren dan ik - maar ze brengen wel een lagere score binnen. De oorzaak? Ze putten veel beter. Dat moet voor ons allemaal een les zijn.'

verloofdes en vrienden. 'Misschien zouden de Fransen wel helemaal alleen op een derde baan, bijvoorbeeld St. Nom, moeten spelen?', oppert de Nederlandse journalist. De Franse collega's vinden het geen leuk grapje. De eer monsieur! In eigen land moet je gewoon goed presteren.

DAG 3

De beste 24 landen zijn verenigd op Le Golf National. Met andere woorden, Nederland zal in ieder geen 25ste of nog slechter worden...

De mindere goden zijn definitief naar La Boulie verwezen en strijden daar om de plaatsen 25 tot en met 45.

Nachtvorst is er de oorzaak van dat de start anderhalf uur is uitgesteld. In de top van het klassement maakt Amerika een achterstand van zegge en schrijve een slag op het team van Groot-Brittannië & Ierland (dit jaar zonder Ieren...) goed. De VS staan, met nog achttien holes te spelen, op hun beurt een slag voor: 629 om 630. Australië is op vier strokes van Amerika derde - vooral dankzij een formidabele ronde van Jason Dawes. De jongeman uit Perth had hier (Le Golf National) al het Frans Amateur gewonnen. Nu maakt hij van de perfecte omstandigheden gebruik door het baanrecord van Jean van de Velde te breken. Dawson is uit

in 32, staat na zeventien holes op zeven onder, besluit op de 440 meter lange achttiende met een eagle en laat een 63 noteren. Dawson is nu ook in totaal negen onder par, maar wordt in het officiële individuele klassement op de hielen gezeten door twee Britten en een Amerikaan. Vogel is de beste Nederlander (level par); hij staat gedeeld vijftiende. Tiger Woods wordt wederom voor een persconferentie uitgenodigd (...). Een Engelse collega verzoekt de jongeman zijn sterke punten in drie bijvoeglijke naamwoorden uit te drukken. Woods, eerstejaars student aan Stanford University, begrijpt absoluut niet wat er wordt

Klaarmaken voor de laatste ronde. Coach Tom O'Mahoney kijkt toe hoe Robert Jan Derksen en Maarten Lafeber inslaan.

Michael Vogel ('Dit is mijn laatste internationale toernooi') was drie onder par na tien holes en leek op weg naar een superscore. Maar drie foutjes (drive in het water, omgehaalde approach en een te zachte putt op de laatste hole) betekende twee bogeys en net geen birdie, met andere woorden, een op zich keurige 71.

Robert Jan Derksen toonde zich na een moeilijke start (bogey op drie, double bogey op vier) een toonbeeld van regelmaat. Hij was uit in 38, maar legde de tweede negen in 35 slagen af. 'Een moeizaam begin', zei Derksen over zijn 73, 'maar ik ben blij met de rest van mijn ronde.

De druk is er nu met twee behoorlijke scores een beetje af.' Ook Maarten Lafeber kwam op 73 uit. 'Ik ben blij dat we nu op Golf National spelen', verzuchtte hij. 'Op La Boulie had ik op de greens echt geen idee van de lijn die de putts zouden volgen.

Hier speel ik met veel meer zelfvertrouwen.'

De score van Jeroen Germes (75) telde opnieuw niet mee, maar de jongeman van Spaarnwoude was tevreden over de dertien slagen winst die hij ten opzichte van zijn eerste ronde had gemaakt. 'Vandaag had ik veertien greens in regulation. Da's een begin. Nu moeten de putts nog gaan vallen.'

Nachtvorst was er de oorzaak van dat de start van de derde ronde anderhalf uur werd uitgesteld. Oranje startte vanaf de tiende tee en halverwege diende zich al het teleurstellende resultaat aan. Michael Vogel was uit in level par (36), maar Derksen (38), Germes (40) en Lafeber (40) hadden het moeilijk. Gelukkig ging het op de laatste negen holes beter.

Vogel had opnieuw 36 slagen nodig (bogey op twee, birdie op vijf) en maakte een keurige 72. Lafeber kwam onder andere door twee birdies in 35 terug en liet een score van 75 noteren. Robert Jan Derksen had tot de laatste hole uitzichten op een 72, maar hij slaagde er niet in de laatste hole (515 meter, par-5) te birdiën. In tegendeel zelfs, want een slechte bunkerslag leverde hem een bogey en een totaal van 73 slagen op.

Ook Jeroen Germes, die in de aanloop tot het WK door een zware griep was getroffen, deed het na de turn beter (terug in 37), maar hij had opnieuw de teleurstellende ervaring van een score (77) die niet meetelde.

'Maar', zei hij strijdlustig, 'morgen gaat het gebeuren. Die goede score komt er echt.'

Wat zat hij dicht bij de waarheid en wat toonde Oranje op die zware laatste dag van het wereldkampioenschap 1994 karakter. En wat is het dan prettig om er met een voorspelling geheel naast te zitten...

Jan Kees van der Velden

Wachten op de tweede tee. Op deze moeilijke par-3 (stroke index 3!) verzamelden zich op de laatste dag noodgedwongen vier flights.

Amerika: voor de tiende keer trofse winnaar van de Eisenhower Trophy.

Foto's: GOLFjournaal

bedoeld, kijkt bijna panisch naar zijn captain Grant Spaeth, die hem toefluistert: 'Waarom ben je zo goed?' Dat begrijpt Tiger gelukkig wel.

DAG 4

Frankrijk blijft in negatieve zin opvallen. Het gastland wordt gedeeld veertiende. In 1992 eindigde het team nog op de derde plaats.

Gediscussieerd en geklaagd wordt er niet meer. Federatie-voorzitter Cartier: 'Over twee weken gaan we in alle rust evalueren.'

Bij het begin van de laatste ronde staat Amerika één slag voor op Groot-Brittannië/Ierland.

Australië heeft drie slagen achterstand op de VS.

De Britten kunnen hun zenuwen niet de baas en maken een teamscore van drie boven par.

Amerika zegt beleefd 'dankjewel' en stoomt regelrecht op de tiende titel - maar wèl pas de eerste sinds 1982 - af. De oudste speler van het team, de 46-jarige Allen Doyle heeft veertig slagen nodig voor de eerste negen van Le Golf National, maar hij wint op de laatste zeven holes zes (!) slagen terug, inclusief een chip-in eagle op veertien. Amerika wint het kampioenschap met een voorsprong van liefst elf slagen op GB&I. Geen record, want in 1960 wonnen de Yankees in eigen land (op Merion) met 42 slagen verschil... Jack Nicklaus maakte deel uit

van dat gouden team.

Australië heeft op Le Golf National ook zijn dag niet en zakt naar de vierde plaats. Zweden legt beslag op het brons.

Allen Doyle wordt eerste in het (officieuze) individuele klassement. 'Eigenlijk', grapt de veertiger, 'is het spelen van vier zulke zware rondes te veel voor een oude man als is.

Maar die twee 'baby's' in het team, Woods en Demsey, zorgen er voor dat je je jong blijft voelen.'